

ἀνέμενε θαρράλειως τὴν ἐτυμηγορίαν ἧτις
 ἐπὶ τὸν ἀποδόση εἰς τὴν κοινωσίαν.
 ἰσαγγελεὺς ἠγέρθη καὶ ἔδωκε ἐπρόσθετον ἄκου-
 ἀπὸ τοῦ στόματός του ὅτι ἡ κατηγορία ἦτον
 πτατος. Πόσον ὁμως ἐξεπλάγησαν διὰ τὸν ἦ-
 παρακαλοῦντα τὸ δικαστήριον νὰ εὐαρεστηθῆ
 ἕνα νέον μάρτυρα. Ἐὰν θλέμματα ὄλων ἐστρά-
 τότε πρὸς τὸ θράνιον ἔνθα ἐκάθητο οἱ μάρτυ-
 καὶ ὅπου εἶχεν ἦδη καθῆσει ὁ χωρικός τὸν ὅποιον
 ἄλιγου ἀνεγέρομεν. Τὸ δικαστήριον ἔδωκεν εἰς
 χωρικὸν τὴν ἀδειαν νὰ δώσῃ τὴν κατάβασίν του,
 εἰς ἡ λεπτομερὲς μαρτυρία του. Εἶμαι κάποιος
 Ἄβρουζ. Ἀπὸ τὴν θύελλαν ἧτις ἠνάγκαζε τὸν
 να νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ θρούου ὅπου
 ἔμενε τοῦ Βαρώνου εὐρέθη νεκρὸν, κατελήφθη καὶ
 καὶ ἐνόμισα πρὸς στιγμήν ὅτι ἦμην μόνος εἰς τὸ
 πτόν. Ἄλλ' αἶφνης θαυμασμός καὶ φόβος μ' ἐκυ-
 ἔστη, ἅμα ἤκουσα ἡ λαλῶσι δύο ἄνθρωποι ὀλιγα βή-
 μακρὰν ἔμοῦ. Τὸ σκότος τοῦ σπη αἴου δὲν μ' ἄφι-
 ἐκεῖν ἐδικρίνω. Ἐτρόμαξα μήπως οἱ λαλοῦντες ἦ-
 ἰαυτοὶ τῆς συμμορίας τοῦ φοβεροῦ Κασκροῦ,
 ἀπερημονεῖ τὰς πεδιάδας μας, καὶ τοῦτου ἕνεκα
 ἰαυτοὶ καὶ ἤρχισα νὰ ἐρῶω ὥστε νὰ πλησιάσω
 ἐπὶ τὰ πάντα ἀκινδύνως. Ἐγνώρισα μετ' ὀλί-
 γων ἡθους τῶν ὅτι οἱ διαλεγόμενοι ἦσαν δύο
 ἄνθρωποι, καὶ ἠτοιμαζόμεν σχεδὸν νὰ φανερωθῶ
 ὅταν λέξις τις, ἐν ἀκαρεῖ προφερθεῖσα,
 ἐπέσει ἔδωκε χωρὶν εἰς αἰφνιδίαν ἔριν. Ἀμέσως
 ἐπὶ ἐμαυτὸν ἔβη τὸν ἄλλο, ὅπως νὰ ἀποκλεισθῆ
 ἀπὸ τὸ κρηνητικὸν τουφεκίον τοῦ (ἀν δὲν ἀπα-
 ἔμενε ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θλέπω ἐπὶ τῆς τραπέζης)
 ἐβίβησε κατὰ γῆς νεκρὸν. Ἐπίτωον δὲ μακρὰν
 τὸ θλέθριον ὄπλον, ὁ φονεὺς ἐτρέπη εἰς φυγῆν,
 ὁμοίως πρὸς τὸ φρούριον τοῦ Μοντεριόρ. Τὸ
 πτόν παρωρισμένον ἀφῆκεν εἰς τὴν διήγησιν
 ἀκουσίην θαυμασμοῦ καὶ φόβου. Ὁ Ζαμπιέ-
 ἔπεσε ἐπὶ τῆς ἔδρας του καὶ εἶχε κεκαλυμ-
 τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο χεῖράς του. Ἐδείκνυε
 τὴν ἐνοσχὴν του ἢ τὸν μέγαν θαυμασμόν του ;
 ἐκεῖν δὲν ἠδύνηθη νὰ μαντεύσῃ ἄλλ' ὅσοι ἐπέστησαν
 τὴν ἑκείνου εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην τοῦ εἰσαγ-
 ἠγώριζεις τὸν φονέα ;
 Ναι, ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις.
 Μήπως εἶναι ἐκεῖνος ὅστις κάθηται εἰς ἐκεῖνο
 ἔμενε ;
 Ἐκεῖνος εἶναι.
 ἰσαγγελεὺς ἐκάθησε πάλιν κατὰ δυστυχίαν
 ἀποστηρίζει πολὺ καλὰ τὴν κατηγορίαν. Ὁ
 ἄλλος τοῦ κατηγορουμένου ἔλαβε τότε τὸν λόγον.
 ἂν ἡ κατάθεσις σου ἦναι ἀληθινή, διατί δὲν τὴν
 ἀποστήριξαι ;
 Ὁ φονεὺς μὴν εἶπε τὴν ἐξουσίαν τῆς οικογενείας τοῦ κό-
 ἔδωκε μάλιστα διαμείνω εἰς τὰς γαίας του
 ἢ μήπως μυστικαὶ αἰτίαι σὲ ἀναγκάζουν νὰ κά-
 ἂν τοιαύτην κατηγορίαν ;
 Ὁ φονεὺς γίνεταί ; ἐγὼ εἰς τὸ σπήλαιον εἶδα πρῶ-

τὴν φορὰν τὸν κόμητα. Ἄς σὰς εἴπῃ ὁ ἴδιος ἀν δὲν
 ἦμεθα ἀναμεταξύ μας ἄγνωστοι.
 Μολονότι ὁ Ἐρξίκος εἶχε συγκεχυμένην τινὰ ἰδέαν
 εἰς εἰδὲ ποτε τὴν ἰδίαν μορφήν, μολοντοῦτο μὴ δυνα-
 ἔμενος νὰ εἴπῃ εἰς ποῖον τόπον τὴν εἶδεν, ἠναγκάσθη
 νὰ συμφωνήσῃ ὡς πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς καταθέσεως
 τοῦ χωρικοῦ. Ὁ συγγήγορός του ἐκάθησε, πεισθεὶς ὅτι
 ἐκεῖνος ὅστις ἐνόμιζον ἔνοχον τὸν πελάτην του εἶχον
 δίκαιον. Ὁ λαός, ἔτοιμος πάντοτε νὰ μεταβαίη ἀπὸ
 τὸ ἕν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο, ἐβιβίρει ἦδη τὸν νέον κόμητα
 ὡς φονέα τοῦ ἐξαδελφου του, καὶ ἐπεκαλεῖτο ἐπὶ τῆς
 κεφαλῆς του ὄλην τῶν νόμων τὴν αὐστηρότητα.
 Κατὰ τὴν ἱστορουμένην ἐποχὴν, ἡ γαλλικὴ κυβέρ-
 νησις εἶχεν εἰσαῖε μεγάλας μεταβολὰς ὡς πρὸς τὴν
 διαδίκασίαν. Ὁ αὐτοκράτωρ ἤθελον ὥστε οἱ εὐγενεῖς
 νὰ δικάζωνται εἰς τὰ δικαστήρια καθὼς ὁ τελευταῖος ὑ-
 πῆρξε. Περιερόνει τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν, κατὰ τὴν
 ἔμενε, χάριν ἐὸς τίτλου, διέρευγε τὴν τιμωρίαν ὁ
 ἐγκληματίας, καὶ ἀπῆτει ἀπὸ τὰ δικαστήρια τὴν αὐτὴν
 ἀμερλησίαν διὰ τὸν οἰκοῦντα εἰς τὰ παλάτια καθὼς
 ἐπίσης διὰ τὸν οἰκοῦντα εἰς τὰ ἀχυρόπητα.
 Ὁ πρόεδρος ἠγέρθη, καὶ μὲ φανεράν συγχίτησιν
 ἀπῆγγειλεν, ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ποιῆν θανάτου
 ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν. Ὁ κόμης, εἰς ἀπερίγραπτον ἀθυ-
 μίαν, ὠδηγήθη εἰς τὸν ἀντιθαλαμον ὅπου εὐρίσκετο ἡ
 Ἄγνη, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ διέλθῃ ἀπερχό-
 μενος τοῦ παλατίου τῆς δικαιοσύνης. Ἐὰν βραδέα καὶ
 τακτικά βήματα τῶν φυλάκων τὴν ἀνῆγειραν ἀπὸ τὸν
 ληθαργον εἰς δὲ ἡ παραλή της τὴν εἶχε ῥίψει.
 Ἀγνοῦσα αὐτὴ τὰ διατρέξαντα, ἠγέρθη ζωηρῶς καὶ
 ἐβίβησε πρὸς ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ ἔταυτιζομε τὴν
 ἰδικὴν της. Ὅταν τὸν εἶδε περικυκλωμένον ἀπὸ φύλα-
 κας καὶ βεθυθισμένον εἰς θλιβεράν ἀθυμίαν, δὲν ἔδωκε
 πίστιν πρὸς στιγμήν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Τὸ πλήρες
 θαυμασμοῦ καὶ φρίκης θλέμμα τῆς μνηστῆς δὲν ἰπῆ-
 ἔμενε εἰμὴ μείδιμα τὸσον μεστόν μελαγχολίας ὥστε
 μόνον αὐτὸ ἤρκει ν' ἀνακαλύψῃ ὄλην τὴν ἀλήθειαν. Ὅθεν
 ἀπιστοπόρησεν ἔντρομος ῥιφθεῖτα δ' αἰφνης ἐν μέσῳ
 τοῦ κύκλου. Ὄχι! Ὄχι! ἐκραύαζε, μὲ ἀπατάτε!
 Ἀθωότη, δὲν εἶναι ἀλήθεια ; Ὅμιλήσθε ὅσοι παρευ-
 ρεθῆτε εἰς τὴν δίκην ! Ὁ Ἐρξίκος μου εἶναι ἐλεύθερος,
 εἶναι ἄθως ! Μὴ τὸ εἶπαν πρὸ ὀλίγου ! ἐπαναλαβετέ
 το πάλιν, εἰπατέ μου ὅτι ψευδῆ φαινόμενα μὲ ἀπα-
 τῶσι καὶ θέλω σὰς εὐλογῆσαι. Οἱ θεαταὶ μὲ τὰ δά-
 κρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἐσιώπων, μὴ γνωρίζοντες
 τίνας παρηγορητικὸς λόγους νὰ εἴπωσιν εἰς τὸσον
 θαθεῖαν θλίψιν. Μὲ ἀλλόκοτον τρόπον ἔλαβε τὴν χεῖρα
 τοῦ κόμητος. Οἱ σκληροὶ ! Θέλου νὰ μὲ κάμωσιν ν'
 ἀποθάνω μὲ τὴν σιωπὴν των ! Σὲ, φίλτατέ μου, ἐρω-
 τῶ κάμε μὲ μίαν λέξιν νὰ παύσῃ ἡ θανατηφόρος ἀδη-
 μονία μου. Ὅ,τι καὶ ἂν ἦναι εἶναι καλλίτερον ἀφ' ὅ,τι
 ὑποφέρω ! χάνομαι ! μίαν λέξιν ! ἔλεος, μίαν μόνην
 λέξιν, διαφορετικὰ τρελλαίνομαι ! Ἐὰς τελευταίας
 ταύτας λέξεις προφέρουσα, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ
 δεσπότητος.
 — Ἀκριβῆ μου Ἄγνη ! ἐστέναξεν οὗτος μὲ φωνὴν
 πνιγμένην σχεδὸν ἀπὸ τοὺς λυγμούς. Ὁ ἦχος αὐτὸς